

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1509/2018
23.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Владимира Петровића и Јованке Зечевић Анђелковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1023/17 од 13.06.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.893/18 од 23.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 23. јануара 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Владимира Петровића и Јованке Зечевић Анђелковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1023/17 од 13.06.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.893/18 од 23.10.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.1023/17 од 13.06.2018. године на основу члана 478. став 3. у вези става 1. ЗКП, утврђено је да пресуда тог суда К бр.1031/11 од 13.12.2012. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.637/13 од 23.05.2013. године, у целости остаје на снази, а којом је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од две године, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, у коју казну је окривљеном урачунато време проведено у притвору од 09.09.2007. до 26.09.2007. године.

Истом пресудом, на основу члана 199. став 1. и 2. ЗКП одређено је да се окривљеном и даље забрањује напуштање територије Републике Србије.

Истовремено, одређено је да трошкови кривичног поступка који се тичу спровођења окривљеног из Окружног затвора у Новом Саду, те КПЗ у Сремској Митровици, као и трошкови службене одбране окривљеног, падају на терет

буџетских средстава, а окривљени је обавезан да оштећеног ББ обештети за износ од 30.372,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Оштећена ВВ је са захтевом за накнаду нематеријалне штете упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.893/18 од 23.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1023/17 од 13.06.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА – адвокат Владимир Петровић и Јованка Зечевић Анђелковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 16. ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 352. став 1. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, истицањем да у конкретном случају није било места вођењу поступка против окривљеног, те да је исти требало обуставити у смислу члана 352. став 1. тачка 3) ЗКП, обзиром да постоје околности које трајно искључују кривично гоњење. С тим у вези, у захтеву се истиче да Закон о међународној правној помоћи у кривичним стварима изричито предвиђа да се против лица која се налазе у иностраној држави може покренути кривични поступак односно изврши кривична санкција, само за дело за које је изручење одобрено, да је Министарство правде Републике Србије, као основ за изручење, поред осталог, навело и оптужницу Кт бр.3053/07 од 09.10.2007. године, те да је у тренутку када је Министарство упутило замолницу – окривљени већ био правноснажно осуђен у предмету К бр.1031/11 од 13.12.2012. године,

односно да у тренутку када је замолница упућена – оптужница није ни постојала, јер је по тој оптужници донета правноснажна пресуда. Стога, према ставу браниоца, у конкретном случају није било места вођењу кривичног поступка против окривљеног АА, већ је овај поступак ваљало обуставити у смислу члана 352. став 1. тачка 3) ЗКП, због постојања околности које трајно искључују кривично гоњење.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховни касациони суд оценио је као неоснованим, из следећих разлога:

Према стању у списима, пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.1031/11 од 13.12.2012. године, окривљени АА је у одсуству осуђен на казну затвора у трајању од две године, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, по оптужници Основног јавног тужиоца у Новом Саду Кт бр.3053/07 од 09.10.2007. године. Окривљеном је суђено у одсуству по решењу истог суда Кв бр.1121/11 од 13.01.2012. године, након доношења решења о одређивању притвора и наредбе за издавање потернице, по којој окривљени није пронађен. Пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1031/11 од 13.12.2012. године потврђена је пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.637/13 од 23.05.2013. године, а након тога, окривљени је преко браниоца, дана 18.09.2015. године, поднео захтев за понављање кривичног поступка. У поновљеном поступку, побијаном првостепеном пресудом (Основног суда у Новом Саду К бр.1023/17 до 13.06.2018. године) утврђено је да пресуда К бр.1031/11 од 13.12.2012. године, којим је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од две године због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, у целисти остаје на снази.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима прописано је да, ако изручење буде дозвољено – изручено лице не може да буде кривично гоњено, подвргнуто извршењу кривичне санкције или изручено трећој држави за кривично дело извршено пре изручења, а које није предмет изручења.

Ставом 2. тачка 1. истог члана, прописано је да се услови из става 1. тог члана неће применити, ако се изручено лице изричито одрекло гаранције из става 1. тог члана.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, те да је окривљени АА сам тражио понављање поступка којим му је суђено у одсуству искористивши право из члана 479. ЗКП чиме се одрекао гаранција из члана 14. став 2. тачка 1) Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, па и поред чињенице да је изручен за кривично дело извршено пре изручења али које је предмет поступка ради вођења конкретно понављања кривичног поступка који је већ био правноснажно окончан, то је према цитираној законској одредби могао бити изручен Републици Србији и због издржавања изречене казне затвора. Стога у конкретном случају не постоје друге

околности које трајно искључују кривично гоњење окривљеног, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев је одбачен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим односно другостепеним судом.

У преосталом делу, браниоци окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости, указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреду члана 16. ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да се „у обе пресуде пренебрегавају искази сведока ГГ и ДД“, да је окривљени два дана пре критичног догађаја био у озбиљном сукобу са братом сведока ВВ, и наводи да је исказ сведока ВВ „недоследан и контрадикторан“. Како из ових разлога окривљеном преко браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА у овом делу одбацио као недозвољен.

Поред тога, у захтеву се наводи да је на утврђено чињенично стање погрешно примењен закон, јер у радњама окривљеног не егзистирају ни општи, а ни посебни елементи који би чинили биће кривичног дела које му се ставља на терет, што би указивало на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, како браниоци окривљеног у образложењу захтева ниједном речју не наводе у чему се ова повреда састоји, имајући у виду да приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то је овај суд оценио да захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овом делу ваља одбацивати, јер нема законом прописани садржај (члан 484. ЗКП).

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези са чланом 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописани садржај, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић